

Ten výskum ma katapultoval na vrchol sveta klasickej hudby. Cez noc som sa z hudobníčky premenila na legendu – stroj v ľudskej podobe a moja hudba sa stala odrazom mojej temnej duše.

Oslavovali ma ako najväčšiu klaviristku storočia.

Uctievali pôdu, po ktorej som kráčala.

Nazývali ma reinkarnáciou Bacha a Beethovena.

Dokázala som svoje publikum v priebehu sekúnd priviesť od slz k smiechu.

A predsa... som bola podvodníčka.

Šarlatánka.

Klamárka.

Lebo počas hry som nič necítila.

Ani náznak radosti či úzkosti. Nič. Absolútne nič.

Keby som bola farba, nebola by som žltá, zelená, modrá či dokonca čierna alebo biela. Bola by som sivá.

Hra na klavíri sa vo mne rovnala len nekonečnému moru sivej. Mohla som stráviť hodinu na bežiacom páse a cítila som sa rovnako: spotená a unavená s niekoľkými spálenými kalóriami.

No hra na klavíri ma zachránila. Prostredníctvom hudby som sa naučila o emóciách viac ako interakciou s ľuďmi alebo počas nekonečných nudných rokov, ktoré som strávila na terapii. Každému sledu tónov zodpovedala emócia, ktorú ľudia cítili. Molové tóny sa spájali so smútkom, zatiaľ čo durové tóny súviseli so živými a farebnými náladami. To boli emócie, ktoré som mala cítiť a nedokázala som to, teraz však aspoň mali zvuk. Bola som ako hacker, ktorý dešifruje kód.

Tento umeleckej forme som vďačila za život. Za svoju existenciu. Vyslobodila ma zo psychiatrických liečební a nekonečných terapeutických sedení. A každý jeden raz, keď som sa dotkla klávesov, aj keď mojou jedinou emóciou bola vďačnosť, som sa zaprisahávala, že na ňu nikdy nezabudnem.

2. KAPITOLA

Ked' si Liam sadal do boxu štylizovaného ako klasické auto, z mobilu sa ozvalo zvonenie „Volá mamička“. Elly, prítažlivá učiteľka jogy, ktorá sedela pred ním, vybrala na ich raňajkové rande toto bistro v rokenrolovom štýle. Liam netušil, že dnes sú moderné raňajkové rande, ale keďže sa mu to hodilo do harmonogramu viac ako večerné, nebol proti.

V bistre sa šírila vôňa čerstvo uvarenej kávy a čerstvo upraženej slaniny. Staršia čašníčka chodila od stolu k stolu, dolievala kávu a veselo konverzovala s hosťami.

„Prepáč.“ Zahanbene sa usmial a stíšil zvonenie bočným tlačidlom mobilu.

Elly si zahrnula za ucho kučeru dlhých blond vlasov a zdvihla k nemu oči od jedálneho lístka. „Naozaj ti volá mama?“

„Je to trápne, ale áno. Chlapci z kybernetického si povedali, že bude vtipné, keď sa mi na tridsiatku nabúrajú do mobilu a nainštalujú tam toto zvonenie.“

„To je teda riadne narušenie súkromia,“ poznamenala Elly zamračene.

„Len žartovali.“ Liamovi to pripadalo dosť vtipné, ale Elly to z nejakého dôvodu popudilo. „V práci často žartujeme. Pomáhame nám to zachovať si zdravý rozum. Žiaľ, to zvonenie si neviem zmeniť. Teraz je z toho historka.“ Úsmev sa mu rozšíril a zdvihol ruku s mobilom. „Nie som technický typ. Mobil používam len na vola-

nia, esemesky a fotenie tých vzácnych okamihov, keď moja dcéra nemá záchvat zlosti z absolútne hocičoho.“

Elly sa rozšírili oči. „Ty... máš dcéru?“

„Áno. Myslel som si, že je to uvedené v mojom profile na...“

Znovu sa ozvalo zvonenie „Volá mamička“ a prerušilo Liamu.

Vzdychol. „Od večera sa mame vyhýbam. Radšej to teraz rýchlo vezmem, lebo zavolá na FBI, aby po mne vyhlásili pátranie.“

Bola by toho schopná. Liamova mamička-stíhačka to už raz urobila. Bol to vlastne jeden z dôvodov, prečo mu kolegovia zmenili zvonenie. Liam nikdy nebol typ muža, ktorý zostane bývať u mamy alebo je od nej prehnane závislý. Jeho matka bola akurát čírou náhodou šibnutá v tom zmysle, že nerozoznávala osobné hranice; situácia sa zhoršila, keď jeho mladšia sestra odišla na vysokú a jeho otec zomrel. No mal mamu rád, takže to znášal, ako sa len dalo, najmä keď vedel, aká je osamelá.

Liam vybehol z bistra, ľudia otáčali hlavy, keď sa znovu ozvalo zvonenie „Volá mamička“. Vyšiel do čerstvého ranného vzduchu, no privítal ho zápach premávky. Rýchlo prijal hovor a na tvári pocítil chladný vánok.

„Mama? Je všetko v poriadku?“

„Nič nie je v poriadku, Liam,“ v mobile znel jej prenikavý hlas. „Stále mám na ramene tú vyrážku, čo sa mi tam vyhodila, keď si mi povedal, že ste sa so Sarou rozišli.“

Liam frustrovane zdvihol ruku. „To myslíš vážne? Zase mi voľáš kvôli tej vyrážke? Takto skoro ráno?“

„Skúšala som ti volať ešte večera večer.“

„O jedenástej. Starnem, chápeš? Už som spal.“

„Jaj, prepáč,“ odvetila jeho matka sarkasticky. „Možnosť, že už nikdy neuvidím svoju vnučku, asi nie je dobrý dôvod, aby som telefonovala.“

Liam vzdychol. „Kto tvrdí, že už nikdy neuvidíš Josie?“

„Sudca – stane sa to, keď prehráš spor o zverenie do starostlivosti.“

„Mama, dnes už aj závislým od heroínu, ktorí zanedbávajú svoje deti, uznajú právo na navštevovanie. Nemyslíš si, že starostlivému otcovi a agentovi FBI, ktorý poctivo platí dane, poskytnú tie isté práva?“

Nastalo krátke ticho.

„Lenže ty máš záznam v registri trestov. Pamätáš sa, ako si ukradol tú bábiku zo zbierky tety Jane a vyzliekol si ju v šatníku? Zavolala na teba políciu, nezabudol si?“

Panebože, len nie zase tá historka s bábikou. „Áno, ale keď videli, že teta Jane sa rozpráva s bábikami, a uvedomili si, že mám šesť rokov, odišli.“

„Zrejme si pomysleli, že z teba môže vyrásť kriminálnik.“

Tento rozhovor nikam neviedol.

„Môžem ti zavolať naspäť? Teraz nie je vhodný...“

„Ten rozvod ma ničí, Liam.“

„Ničí ťa? Je to môj rozvod.“

„Stále nechápem, prečo si to so Sarou nemohol urovnať.“

„Urovnať?“

Liam neveriaco pokrútil hlavou. Zase to urobil. Zhltol matkinu návnadu a umožnil jej rozpútať drámu, ako keď vyhľadovaná ryba zhltne červíka na háčiku. V rámci svojej práce zažil, že naňho mierili zbrane a pozeral do očí chladnokrvným vrahom, ale nikdy sa neprestal ovládať. No jeho matka ho niečím – zrejme svojou prehnanou kritickosťou a talentom na ohýbanie pravdy – dokázala vyviešť z miery.

„Hovoríš to, ako keby som bol jediný na vine,“ povedal a cítil, ako sa mu v hrudi dvíha hnev.

„To nehovorím, ale uznaj, že každá minca má dve strany.“

„Každá minca má dve strany?“ Liam nedokázal skryť rozhorčenie v hlase. „To platí, aj keď moja manželka spáva so svojím dvadsaťročným fitnes trénerom?“